

„Máte tady někde čisté rukavice?“ zeptal se Michael sestry. Ta však jen koukala.

„Tady,“ ozvala se za Michaelem Dinah, teď už oblečená do civilních svršků, a podávala mu z police krabici s gumovými rukavicemi na jedno použití. „Mám jít s tebou?“

„Ne, dovnitř nepůjde nikdo,“ řekl Michael a vstoupil do pokoje sám. Rozhlížel se po podlaze a nejbližším okolí Barkerovy postele. Nikde nic viditelného.

Z ulice byl slyšet zvuk přibližujících se sirén policejních vozů. Dr. Cooperová si třela kořen nosu a přešlapovala za dveřmi pokoje. Když pochopila, že na informace si bude muset počkat, odvedla starší sestru do své kanceláře a udělala jí silnou kávu. Pak vytočila číslo Doriana Snailse, ale nepočkala ani na vyzvánění a hovor přerušila. Jedou si pro něj, uvědomila si. Další porci kávy připravila pro sebe.

Znovu jen vyzváněcí tón, pak hlasová schránka. Anne nervózně přecházela před domem sem a tam. Michael se dlouho neozval a nebral telefon. Anne věděla, že je nejspíš u něčeho důležitého. Nebyla zmatkář a tušila, že kdyby se stalo něco opravdu špatného, už by ji někdo kontaktoval. Přelety, strach o sebe i Michaela, možná i přílišná dávka těch pitomých tablet, říkala si Anne, když se jí znovu zhoupl žaludek. Zhluboka dýchala a zvládla ještě pár kroků, než se jí začalo chtít zvracet a tak tak to stihla ke koši na odpadky. Nadávala si do neurotiků. Kolem Anne prošla starší paní, která s mužem bydlela ve stejném domě jako Anne a Mike.

„Děvenko, jste v pořádku? Pojdte, já vám pomohu,“ snažila se Anne podepřít, ale té už bylo lépe.

„Ne, děkuji, to je v pořádku,“ dokonce se jí podařilo usmát. Stará paní přesto trvala na tom, že ji alespoň doprovodí k bytu.

„Dlouho jsme vás ani pána neviděli. To je ten dnešní svět. Všechno je tak rychlé a lidé na sebe nemají čas, že? Ale vás čeká krásné období,“ řekla sousedka, když Anne odemykala.

„Jak to myslíte?“ nechápala Anne.

„No, jste přece těhotná? Víte, já to poznám. Sama jsem měla čtyři kluky,“ spiklenecky mrkala paní.

„Ne, ne... Jen nějaká nevolnost,“ oponovala Anne. „Pozdravujte manžela a děkuji za doprovod,“ rozloučila se a zavřela za sebou dveře. Sousedka se samolibě usmála a vykročila ke svému bytu.

„Mně budeš něco vyprávět, děvenko,“ neodpustila si.

Dokonce Anne zviklala natolik, že si zkontrolovala diář. Ne, menstruace byla sice lehce nepravidelná, ale byla. Přece bych to poznala, uvažovala Anne, sundávala si oblečení a otevřela tašku, aby všechno z ní dala do pračky a zbytek na své místo. Když už měla v ruce kosmetickou taštičku, vyndala z ní indikační digitální tyčinku, kterou si před časem pro jistotu koupila. Šla s ní na toaletu, i když byla přesvědčená, že zbytečně. Vždyť užívala anti-koncepci. O dítěti s Mikem zatím ani nemluvili.

Anne prolétla návod a pečlivě podle něj tyčinku použila. Dva-cet sekund. Pak sledovala blikající displej. Když se hodnoty ustálily, zkontrolovala Anne ještě jednou údaj na displeji s informacemi v návodu. Podle něj zněla odpověď jasně: Jste těhotná a počala jste více než před třemi týdny. Anne svěsila ruce a očima bloudila ve spárách dlaždiček podlahy. Jako by tam měla najít odpovědi na náhle objevené pocity.